

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci stěžovatele **H. V.**, zastoupeného JUDr. Pavlem Malinou, advokátem se sídlem Brně, Joštova 4, za účasti **Ministerstva vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 4. 2004, č. j. 55 Az 192/2003 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna JUDr. Pavlu Malinovi, advokátovi se sídlem Brně, Joštova 4, **se nepřiznává.**

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 8. 7. 2002, č. j. OAM-3019/CU-12-P11-2001, nebyl stěžovateli dle ust. § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), udělen azyl, a současně bylo vysloveno, že se na stěžovatele nevtahuje překážka vycestování dle ust. § 91 zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu, která byla zamítnuta napadeným rozhodnutím krajského soudu, protože soud dospěl k závěru, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti, které by byly podřaditelné pod důvody udělení azylu podle ust. § 12 zákona

o azylu, a to i s ohledem na skutečnost, že stěžovatel sám v průběhu azylového řízení nenavrhoval žádné důkazy, které by měly zvrátit závěr správního orgánu.

Ve včas podané kasační stížnosti namítal stěžovatel stížní důvod uvedený v ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Poukázal na skutečnost, že v průběhu azylového řízení uvedl, že se aktivně účastnil bojů v P. Po skončení války se stal členem Asociace válečných veteránů a účastníků bojových akcí. V souvislosti s touto činností byl stěžovatel pronásledován; domnívá se tedy, že splňuje podmínky stanovené v ust. § 12 zákona o azylu pro udělení azylu. Na podporu svého tvrzení citoval čl. 65 a 43 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků vydané Úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě v roce 1992. Namítl, že soud chybně posoudil právní otázku týkající se interpretace pojmu pronásledování, proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Podáním ze dne 31. 5. 2004 požádal stěžovatel také o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Správní orgán ve svém vyjádření popřel oprávněnost kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí, tak i rozhodnutí krajského soudu, bylo vydáno v souladu se zákonem. Dále uvedl, že příručka, na kterou se odvolává stěžovatel, není právně závazná, neboť má jen doporučující charakter. Správní orgán se domnívá, že stěžovatel nesplňuje ani důvody uvedené v příručce. Navrhl proto zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Ze soudního spisu, který soudu předložil krajský soud, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Stěžovatel podal dne 17. 7. 2002 prostřednictvím správního orgánu opravný prostředek (dnes posuzovaný jako žaloba), ve kterém uvedl své jméno, příjmení, datum narození, číslo jednací rozhodnutí správního orgánu, kterým mu nebyl udělen azyl, a dále okolnost, že napadá rozhodnutí správního orgánu v plném rozsahu, neboť správní orgán porušil ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Proto navrhl zrušení rozhodnutí správního orgánu. Na výzvu soudu, aby doplnil své podání, stěžovatel řádně nereagoval.

Krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že námitky „žalobce jsou natolik obecné a nekonkrétní, že nelze zjistit jaké další či jiné důkazy měl správní orgán provádět, v čem jsou podle přesvědčení žalobce skutková zjištění neúplná." Nad rámec svého odůvodnění krajský soud uvedl, že z ustálené soudní judikatury vyplývá, že účelem přiznání azylu je poskytnout ochranu tomu, kdo je pronásledován ve státě původu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Podle ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Byl-li závazným podkladem přezkoumávaného rozhodnutí jiný úkon správního orgánu, přezkoumá soud k žalobní námitce také jeho zákonnost, není-li jím sám vázán a neumožňuje-li tento zákon žalobci napadnout takový úkon samostatnou žalobou ve správním soudnictví.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas s interpretací pojmu pronásledování tak, jak byla provedena krajským soudem v závěru odůvodnění jeho rozhodnutí. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující. Krajský soud se se žalobními námitkami stěžovatele vypořádal zcela v souladu se stávající judikaturou, neboť jeho námitky spočívaly v pouhých obecných odkazech na ustanovení správního řádu, která byla dle jeho názoru ve správním řízení porušena, aniž by stěžovatel uvedl, v čem konkrétně spočívalo pochybení správního orgánu. Jak vyplývá z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 1 Azs 28/2004 - 41, „jestliže žalobce namítal vady správního řízení toliko v obecné rovině, tj. omezil se jen na citaci příslušných ustanovení správního řádu, aniž by uvedl, v čem konkrétně měly tyto vady spočívat, krajský soud postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení.“ Jak je zřejmé ze soudního spisu, krajský soud postupoval přesně dle citovaného judikátu. Jestliže se v závěru svého rozhodnutí vyjádřil toliko pro úplnost, tedy obiter dictum, k pojmu pronásledování a jeho interpretaci, nemohl tento jeho počin založit nezákonnost rozhodnutí pro nesprávné posouzení právní otázky soudem, neboť takovýto právní názor vyslovený nad rámec žalobních námitek není relevantním pro souzenou věc, vzhledem k okolnosti, že stěžovatel ve své žalobě nenamítal, že by správní orgán nesprávně posoudil otázku, zda naplnil znaky pronásledování uvedené v ust. § 12 zákona o azylu. V této souvislosti považuje Nejvyšší správní soud za vhodné uvést, že na stěžovatele lze aplikovat obecnou právní zásadu „vigilantibus iura scripta sunt (bdělým náležejí práva)“, neboť je to pouze on, kdo ve správním soudnictví určuje rozsah, v jakém bude rozhodnutí správního orgánu přezkoumáváno. Jestliže však stěžovatel zvolil formu obecných odkazů na ustanovení správního řádu a nikoliv cestu zcela konkrétních námitek proti postupu správního orgánu, sám tímto způsobem vymezil i rozsah možného přezkoumání správního rozhodnutí soudem. Tento svůj počin tak nemůže v žádném případě zvrátit až v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právními závěry učiněnými správním orgánem i krajským soudem, na jehož odůvodnění napadeného rozsudku rovněž odkazuje. Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost jako nedůvodnou, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel podal návrh, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek dle ust. § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o návrhu nerozhodl, neboť má za to, že rozhodnutím ve věci odpadl pro vydání předmětného usnesení důvod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Správní orgán nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl, proto mu ho soud nepřiznal.

Stěžovateli byl pro toto řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). V předmětné věci Nejvyšší správní soud ale ustanovenému zástupci odměnu za zastupování nepřiznal, neboť tento neprokázal provedení žádného z úkonů právní služby podle ust. § 11 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu